

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobců: a) J. B., b) S. t. u. ž.**, obou zastoupených JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti **žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti: A) I. R. a. s., zastoupené Mgr. Ditou Pilchovou, bytem Praha 6, Vondroušova 1183, B) Ž. o. P., zastoupené JUDr. Tomášem Holasem, advokátem se sídlem Praha 1, Pařížská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2001, č. j. 21262/01-32 O-506,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 26. 11. 2001, č. j. 21262/01-32 O-506 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 6. 2001, č. j. 123574/01/OUR/V/Kos, **se zrušují**. Věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 500 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Včasnou žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2001, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí odboru územního rozhodování Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „stavební úřad“ popř. „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 6. 2001, č. j. 123574/01/OUR/V/Kos, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby víceúčelové haly H., administrativní budovy, tréninkové haly, podzemních garáží, komunikací, inženýrských sítí a druhého vestibulu

stanice metra Ž. na trase metra A na pozemcích v kat. ú. S., V. a Ž. při ulicích V., P., I. a N. v. v P. 3 a 10 tak, že byly změněny podmínky č. 4, 6, 7 a 9 rozhodnutí.

Žalobci současně navrhuji zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu).

Ze správního spisu vyplynuly tyto podstatné skutečnosti:

Odbor územního rozhodování Magistrátu hl. m. Prahy vyhověl návrhu T. B. P., I. 6, P. 10 v zastoupení J., s. r. o, O. 253, P. ze dne 4. 4. 2001 (doplněného na výzvu správního orgánu ze dne 9. 4. 2001) a dne 29. 6. 2001 pod č. j. MHMP/123574/01/OUR/V/Kos povolil umístění navrhované stavby. V daném případě se jednalo o řízení o umístění liniové stavby a stavby zvláště rozsáhlé s velkým počtem účastníků, proto bylo podle § 36 odst. 4 stavebního zákona oznámeno zahájení územního řízení účastníkům veřejnou vyhláškou, současně byla určena lhůta pro uplatnění námitek do doby konání ústního jednání tj. 14. 6. 2001 s upozorněním, že k později podaným námitkám nebude přihlédnuto.

Správní orgán prvního stupně dne 29. 6. 2001 vydal rozhodnutí o umístění stavby „M. H. včetně veřejně prospěšné stavby druhého vestibulu u stanice metra Ž.“ č. parc. 1292/1, 1292/2, 1292/15, 1292/16, 1302, 1303/1, 1303/2, 1303/3, 1307/1, 1307/2, 1314, 1315/1, 1315/2, 1315/3, 1315/5, 1315/6, 1316/1, 1317, 1319, 1320, 1321, 1324, 1325, 1328, 1330, 1331, 1332, 1342/1, 1342/2, 1342/4, 1344/1, 1300, 1350, 1335, 1345, 1346, 1347/1, 1347/3, 1348/1, 4447/2, 4460/1, 4528/1, 1341/2, 1341/6, 1307/3, 1296, 1297/1, 1298, 1299, 4447/1, 1292/3, 1294/5, k. ú. S., 4325/1, 4332, 4333/1, 4334/1, 3796, 4098/2, k. ú. V. 4381/1, 4298/1, 4298/2, 4389/6, 4389/11, 4298/13, 4298/18, k. ú. Ž., při ulicích V., P., I., N. V. v P. 3, 10; pro umístění a projektovou přípravu stavby stanovil 51 konkrétně ve výroku rozhodnutí uvedených podmínek.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci obsáhlé odvolání a odvolání podali též někteří další účastníci řízení. Žalovaný o tomto odvolání a odvolání dalších osob rozhodl dne 26. 11. 2001 tak, že výrok rozhodnutí částečně změnil v podmínkách č. 4, 6, 7, 9, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 20, 22, 30 a 50, v ostatních částech napadené rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jak je žalobci ve své žalobě vymezili (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

K žalobní legitimaci žalobce uvedenému pod písm. b):

Nejvyšší správní soud, dříve než započal se zkoumáním důvodnosti námitek žalobcem v žalobě uplatněných, se k námitce obsažené v písemném vyjádření žalovaného k žalobě zabýval tím, zda žalobce, který tvrdí porušení svých procesních práv, byl k podání žaloby aktivně legitimován.

Výhrada žalovaného se odvíjí od tvrzení, že orgán ochrany přírody (v tomto případě Odbor životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy – dále též „OŽP MHMP“) ve svém stanovisku ze dne 27. 3. 2001 pod č. j. MHMP-025515/OŽP/VI/2001 a dne 29. 3. 2001 pod č. j. MHMP-033043/OŽP/VI/2001 z hlediska ochrany přírody a krajiny se k návrhu na umístění stavby vyjádřil souhlasně. Z toho je patrné, že byl k tomu příslušným orgánem

posuzován vliv na všechny zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., tedy včetně ochrany krajinného rázu. Nevedl tudíž správní řízení o souhlasu se zásahem do krajinného rázu. Podle žalovaného orgán ochrany přírody a krajiny tak vyjádřil, že zájmy ochrany přírody a krajiny umístěním stavby dotčeny nebudou, a v důsledku toho nenáleželo žalobci uvedenému pod písmenem b) (ač s ním tak bylo jednáno) postavení účastníka v územním řízení, protože nenaplnil zákonné podmínky § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb.

Žalovaný se mylí, pokud z případného úsudku orgánu ochrany přírody a krajiny o nenaplnění důvodu pro vedení správního řízení o udělení souhlasu se zásahem do krajinného rázu, dovozuje, že žalobce nemá postavení účastníka řízení.

Podle § 70 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. se ochrana přírody uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Podle § 70 odst. 2 citovaného zákona je občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů od zahájení řízení orgánu státní správy, který řízení zahájil; v tomto případě má postavení účastníka řízení.

Ze znění § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb. tak vyplývá, že účastenství není vázáno pouze na řízení, v nichž zájmy ochrany přírody a krajiny dotčeny jsou a rozhodnutí v něm je podmíněno dohodou popř. souhlasem orgánu ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 65 citovaného zákona; k založení účastenství (za splnění dalších těmito ustanoveními stanovených podmínek) postačuje, že tyto zájmy v předmětném řízení dotčeny být mohou. V územním řízení nepochybně tomu tak být může.

Současně však z těchto ustanovení vyplývá, že legitimace žalobce k podání případné žaloby ve správním soudnictví se odvíjí od ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Žalobce proto může svou žalobní legitimaci opírat o tvrzení a účinně uplatnit pouze takové námitky, které spočívají v tom, že v řízení před správním orgánem byl zkrácen na svých právech, která mu při ochraně přírody a krajiny náležejí, a to v takové intenzitě, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

K vlastním žalobním námitkám:

Žalobci v žalobě především namítali, že součástí podkladů k územnímu řízení není podkladové rozhodnutí – souhlas nebo nesouhlas se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Samotná existence stanoviska odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též OŽP MHMP) ze dne 27. 3. 2001 a ze dne 29. 3. 2001 podle žalobců nepostačuje, protože dané stanovisko tuto otázku vůbec nezmiňuje. Souhlas se zásahem do krajinného rázu je vydáván ve správním řízení jako rozhodnutí, a to vždy, když je umístována nebo povolována stavba, jíž by mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu.

Žalobci mají za to, že za této situace měl stavební úřad zjednat nápravu, neboť je povinen přezkoumat formu a právní náležitosti podkladů, a to včetně existence a formální správnosti podkladových rozhodnutí; pokud zjistí, že orgán ochrany přírody nevydal žádné správní rozhodnutí o souhlasu, ani jeho vydání výslovně nevyloučil, měl podle žalobců požadovat doplnění podkladů od stavebníka a řízení o umístění stavby přerušit.

Žalovaný se podle žalobců s jejich odvolací námitkou náležitě nevypořádal a ve svém rozhodnutí uzavřel, že ve stanovisku ze dne 27. 3. 2001 a 29. 3. 2001 se dotčený orgán k věci z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny vyjádřil, nepodmínil své stanovisko vydáním

rozhodnutí o souhlasu se zásahem do krajinného rázu, z čehož žalovaný dovodil, že zřejmě dospěl k závěru, že podmínky pro vydání tohoto rozhodnutí nejsou dány.

Podle žalobců absence podkladového rozhodnutí vyvolává nezákonnost, která způsobuje vadnost i nezákonnost finálního územního rozhodnutí. Žalobci uvádí, že pokud by se takové správní řízení o souhlasu vedlo, byli by účastníky takového řízení a k věci by se mohli vyjadřovat, podávat opravné prostředky a vykonávat veškerá práva účastníka řízení. Na těchto právech se cítí být zkráceni.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě s tvrzením žalobců nesouhlasí. Poukazuje na to, že souhlas se podle § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vydává formou rozhodnutí ve správním řízení jen v případě, že daná stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz; pokud tomu tak není, orgán ochrany přírody a krajiny svůj souhlas oznámí písemným sdělením. Odborné otázky v dané věci byly citovaným zákonem svěřeny orgánu ochrany přírody, stavební úřad není kompetentním posuzovat zda budou v územním řízení dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. OŽP MHMP se z hlediska ochrany přírody a krajiny ve zmíněném stanovisku vyjádřil k umístění stavby kladně. Z toho je patrné, že byl k tomu příslušným orgánem posuzován vliv na všechny zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., tedy včetně ochrany krajinného rázu.

Ze správního spisu vyplývá, že OŽP MHMP vydal dne 27. 3. 2001 stanovisko podle § 126 odst. 1 stavebního zákona a podle § 20 odst. 3 zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, v němž se z hlediska své působnosti dané právními předpisy vyjadřoval k zamýšlené stavbě. Pod bodem 5 je obsaženo vyjádření „z hlediska ochrany přírody, krajiny a městské zeleně podle § 65 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny“ se zde konstatuje souhlas se stavbou. Stanovisko současně obsahuje upozornění, že není z technické zprávy zřejmé, zda jsou pro uvažované výsadby stromů navrženy optimální životní podmínky a že musí být též navrženy vzrůstné stromy i v bezprostředním okolí multiarény a tréninkové haly. Souhlasné stanovisko tak podmínil výsadbou alejových stromů v blízkém okolí haly. Ve stanovisku ze dne 29. 3. 2001 uvedl, že z hlediska jím chráněných zájmů dle § 65 zákona č. 114/1992 Sb. souhlasí s realizací stavby.

V dodatku ze dne 21. 5. 2001 k uvedenému stanovisku OŽP MHMP uvedl, že projektant doložil reálnost výsadby stromů při koordinaci staveb inženýrských sítí a to při dodržení všech parametrů zakreslených na jím potvrzené situaci zeleně.

K právní otázce, která je předmětem této žalobní námítky, se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci uveřejněné pod sp. zn. 499/2005 Sb. NSS a tento právní názor je pro další rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu závazný.

Žalovaným vyslovený názor, podle něhož orgán ochrany přírody vydává rozhodnutí ve správním řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pouze tehdy, pokud dospěje k závěru, že stavba nebo jiná činnost může snížit nebo změnit krajinný ráz, zatímco v situacích, kdy dospěje k závěru opačnému, žádné správní řízení nevede a rozhodnutí nevydává, neobstojí. Vychází z „dikce citovaného ustanovení“, tedy toliko z jazykového výkladu, pomíjeje, že jazykový výklad je sice výkladem prvotním, ale pouze a jedině v tom smyslu, že se jím interpret poprvé seznamuje s obsahem právní normy, která je ukryta ve vykládaném právním předpisu. Zda extenze a intenze právní normy je skutečně taková, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody – především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace.

Účelem samotného zákona o ochraně přírody a krajiny je v souladu s jeho § 1, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného, přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému

hospodaření s přírodními zdroji. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání mj. krajinu, jakožto část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím § 12 její ráz. Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinový ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinového rázu, zejména umístování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinových prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Každý zásah do krajinového rázu je přitom nutné považovat za potenciální ohrožení významných krajinových prvků. Tyto zásahy do krajinového rázu, pokud by jej mohly snížit nebo změnit, je možné provádět jedině se souhlasem orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Účelem a smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle citovaného ustanovení je tedy ochrana krajinového rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou nebo přírodní hodnotu, krom jiného i harmonické měřítko a vztahy v krajině (právě takovou změnou je umístění stavby, která je výraznou výškovou dominantou, do území zastavěného toliko nižší zástavbou, jako jsou rodinné domy, či nezastavěnou vůbec).

Nástrojem, který k dosažení tohoto účelu má orgán ochrany přírody k dispozici, je udělování souhlasu podle § 12 odst. 2 citovaného zákona. Aby orgán ochrany přírody mohl tento souhlas udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky: za prvé, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinový ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti), a – pokud je odpověď na tuto otázku kladná – za druhé, zda taková změna či snížení nevylučují zachování významných krajinových prvků. Posouzení druhé otázky tedy nevyhnutelně předpokládá předchozí posouzení otázky prvé. Proto nelze § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vykládat izolovaně tak, že jeho „dikce“ nepředpokládá, že se nerozhoduje o otázce, zda stavbou nebo činností může dojít ke změně nebo snížení krajinového rázu, nýbrž toliko v záležitosti, zda se ke stavbě nebo činnosti způsobilé snížit či změnit krajinový ráz udělí či neudělí souhlas. Takový výklad totiž pomíjí smysl a účel institutu ochrany krajinového rázu a systematické souvislosti prvního a druhého odstavce § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Názor, podle něhož by orgán ochrany přírody měl vést správní řízení pouze v případech, v nichž by dospěl k závěru, že posuzovanou činností by mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinového rázu, je nepřijatelný i z toho důvodu, že vede k paušálnímu závěru, že orgán ochrany přírody ve všech případech nejprve předběžně a mimo správní řízení posoudí uvedenou otázku, a podle toho správní řízení buď zahájí či nikoliv; tento závěr by platil i v těch případech, v nichž by se s návrhem na zahájení řízení o udělení souhlasu obrátil např. účastník stavebního či územního řízení, což je evidentně absurdní: řízení by totiž v takovém případě beze vší pochybnosti bylo v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu zahájeno dnem, kdy by návrh došel orgánu ochrany přírody, bez ohledu na to, zda by tento orgán řízení zahájit zamýšlel či nikoliv.

Uvedený názor je nesprávný též proto, že ponechává kompetenci orgánu ochrany přírody závislou na jeho vlastním a nadto mimoprocesním posouzení určité otázky. Takový postup ovšem evidentně připouští značné riziko v právním státě nepřijatelné libovůle, neboť nezaručuje, že s obdobnými případy bude nakládáno obdobně (srov. zásadu *treat like cases alike and different cases differently*), tj. neposkytuje dostatečné záruky rovného přístupu správních orgánů k fyzickým a právnickým osobám. Orgán ochrany přírody nejenže svou kompetenci odvozuje od svého vlastního posouzení, ale výsledek tohoto posouzení v některých případech nemusí být ani zřejmý, a především už vůbec nemusí být zřejmé, jaké úvahy jej k jeho závěru vedly a které skutečnosti vzal při svých úvahách v potaz. Účastník územního řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny (např. občanské sdružení, jehož hlavním

posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny), by tak v případě, že by orgán ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny žádné rozhodnutí nevydal, neznal vůbec důvody takového postupu orgánu ochrany přírody, a - pokud by mu byla odepřena možnost tyto důvody zjistit tím, že sám účinně podá návrh na zahájení řízení podle § 12 odst. 2 citovaného zákona – neměl by k dispozici ani žádný procesní prostředek, jak se jich dopátrat.

Nelze jistě po orgánu ochrany přírody požadovat, aby ve všech případech z vlastního podnětu zahajoval řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Například tehdy, umístí-li se do již zastavěné krajiny stavba, která nijak nevybočuje svými parametry, je vysoce pravděpodobné, že krajinný ráz snížen či změněn nebude. Ani v těchto případech však nelze vyloučit, že možnost takového zásahu vyjde najevo např. v územním řízení: proto je nezbytné, aby stavební úřad měl možnost dát podnět k zahájení řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. I v těchto případech však může podat návrh na zahájení řízení podle § 12 odst. 2 citovaného zákona sám stavebník či osoba, která je původcem činnosti, jež může snížit či změnit krajinný ráz, případně občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny.

Ve zbývajících případech bude vždy na místě, aby orgán ochrany přírody správní řízení podle citovaného ustanovení provedl. Neučiní-li tak sám z vlastního podnětu, je povinen tak učinit buď na návrh shora uvedených osob, či k podnětu jiného správního orgánu. Stavební úřad, který rozhoduje o umístění či povolení stavby, nebo o jiné činnosti, musí vycházet ze spolehlivého zjištění, zda jimi může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Tuto skutečnost může spolehlivě zjistit leda z rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto pokud takovéto rozhodnutí mezi podklady pro vydání jeho rozhodnutí chybí, je správní orgán povinen dát orgánu ochrany přírody k jeho vydání podnět. Neučiní-li tak, zatěžuje řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Z výše uvedeného je zřejmé, že v předmětné věci nebylo součástí podkladů pro vydání rozhodnutí o umístění navrhované stavby rozhodnutí orgánu ochrany přírody, jímž by bylo podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. ve správním řízení pravomocně rozhodnuto o udělení či neudělení souhlasu s umístěním stavby, anebo seznatelný závěr o tom, že umístěním stavby krajinný ráz snížen či změněn nebude. Jestliže stavební úřad za této situace nedal podnět k zahájení řízení a vydání takového rozhodnutí a vydal rozhodnutí o umístění stavby, bylo jeho rozhodnutí zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Bylo proto na žalovaném, aby odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a zavázal stavební úřad k naznačenému postupu; jestliže tak neučinil, je vadné i jeho rozhodnutí.

Rozhodnutím ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. není ani stanovisko OŽP MHMP ze dne 27. 3. 2001. V tomto stanovisku totiž OŽP MHMP pouze obecně konstatuje, že z hlediska ochrany přírody, krajiny a městské zeleně nemá proti vydání územního rozhodnutí pro M. H. námitek. Takové konstatování je jednak samo o sobě nepřezkoumatelné, a jednak nic nevyovídá o tom, zda se OŽP MHMP vůbec zabýval otázkami, může-li umístění M. H. změnit krajinný ráz a – v případě kladné odpovědi na tuto otázku – jestli taková změna nevylučuje zachování významných krajinných prvků. Ani další obsah stanoviska, v němž se řeší toliko problematika výsadby stromů ve vztahu k inženýrským sítím, nevede ani v nejmenším k závěru, že OŽP MHMP vzal tyto otázky vůbec v potaz, natož aby se o nich výslovně a jednoznačně vyjádřil. Lze tedy uzavřít tak, že souhlas podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., případně seznatelný závěr o tom, že umístěním M. H. krajinný ráz snížen nebude, součástí podkladů pro vydání rozhodnutí není, v důsledku čehož trpí správní řízení před správními orgány obou stupňů podstatnou vadou, jež je důvodem pro zrušení jejich rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 3 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

V důsledku shora uvedených pochybení bylo nutno zrušit rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a správní řízení se tak „vrací“ do svého počátečního stadia. Ztrácí tak opodstatnění aby se soud zabýval dalšími žalobci uplatněnými námitkami, které žalobci mohou účinně uplatnit jen ve vztahu ke zkrácení na procesních právech a další procesní postup stavebního úřadu se bude odvíjet od výsledku řízení a podkladového rozhodnutí orgánu ochrany přírody.

Žalobci měli ve věci úspěch, náleží jim proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Za použití § 133 s. ř. s. jim proto byla přiznána náhrada nákladů v celkové výši 6 500 Kč, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 x 1000 Kč, z paušální sazby odměny advokáta ve výši 3500 Kč zvýšené o 20%, tedy ve výši 4200 Kč (§ 11, § 17 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb.) a 2 x 2 paušálů náhrady hotových výdajů po 75 Kč, tedy 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. března 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu